

Sygnatura akt VI Ka 245/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 r.

sprawy **J. B.** ur. (...) w P.,

syna P. i K.

obwinionego z art. 90 kw w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy z 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 15 stycznia 2014 r. sygnatura akt II W 530/13

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 245/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt II W 530/13, Sąd Rejonowy w Zabrze uznał obwinionego J. B. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 46 ust 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym i wymierzył mu karę 100 zł grzywny. Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki i opłatę.

Wyrok w całości zaskarżył osobistą apelacją obwiniony.

Zarzucił rozstrzygnięciu:

1. obrazę szeregu przepisów postępowania a to art. 7 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw,
2. błąd w ustaleniach faktycznych.

Domagał się zmiany wyroku i uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji poprawnie przeprowadził wszystkie niezbędne dowody. Nie nasuwa zastrzeżeń także ich ocena a tym samym poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.

Jeśli chodzi o zarzut nieprawidłowej oceny dowodów, to jest to zarzut nietrafny. Wbrew tezom apelacji zeznania świadka K. C., dokumentacja fotograficzna i odręczny szkic pozwalają na ustalenie w jakim miejscu obwiniony zaparkował swój samochód 17 stycznia 2013 r. w Z.. Było to miejsce znajdujące na niewidocznym (przysypanym śniegiem) chodniku niemal dokładnie na skrzyżowaniu ulic (...) i (...), z całą pewnością w odległości mniejszej niż 10 metrów od skrzyżowania. Takie parkowanie jest zabronione (art. 49 ust 1 pkt 1 ustawy prawo o ruchu drogowym) i - co nie budzi żadnych wątpliwości- zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Faktem jest, że sama dokumentacja fotograficzna nie pozwala takiego ustalenia poczynić ale oceniana łącznie z zeznaniami świadka i szkicem pozwala na poczynienie takich ustaleń o jakich jest mowa w uzasadnieniu wyroku. Trzeba też podkreślić, że to nie strażnik miejski ale Sąd właściwy do rozpoznania sprawy ocenia czy istniało zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W ocenie Sądu Okręgowego to właśnie ustalenie jest prawidłowe. Pojazd tak zaparkowany utrudnia w znacznym stopniu obserwację drogi poprzecznej co w danym miejscu, ze względu na dużą ilość pojazdów rodzi zagrożenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie posiada żadnej argumentacji, bowiem za taką nie może uchodzić okoliczność, czy w ocenie strażnika miejskiego tak zaparkowany pojazd stwarzał zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu.

Nie ma więc podstaw do uniewinnienia obwinionego.

Co się tyczy kary to nie może ona uchodzić za surową a tym bardziej za rażąco niewspółmiernie surową.

Konsekwencją nieuwzględnienia apelacji obwinionego było orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania przed sądem II instancji.